

Sygn. akt II Cz 665/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział II Cywilny-Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Bogumił Goraj

Sędziowie: SO Wojciech Borodziuk

SO Aurelia Pietrzak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2014 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy

sprawy z wniosku W. S.

z udziałem przeciwko małżonkowi dłużniczki K. P.– A. P.

o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonce dłużnika

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 21 sierpnia 2014 roku, sygn. akt XII Co 5635/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt: II Cz 665/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2014 r., w sprawie z wniosku W. S. z udziałem A. P. o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika, oddalił wniosek.

W uzasadnieniu Sąd podał, że wnioskodawca domagał się nadania klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Rejonowemu w Bydgoszczy z dnia 24 marca 2014 r., sygn. akt: VII P 1219/12, w zakresie punktu 2-6 oraz 8 przeciwko małżonkowi dłużniczki K. P.– A. P., z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską.

Na wstępie swoich rozważań Sąd przytoczył treść art. 787 k.p.c., po czym wyjaśnił na czym polega istota ograniczonej kognicji sądu w postępowaniu klauzulowym. Wskazał nadto, że warunkiem uzyskania przez wierzyciela klauzuli na małżonka dłużnika jest wykazanie dokumentem urzędowym lub prywatnym, że czynność, która stanowi źródło zobowiązania została dokonana za zgodą tego małżonka.

W przedmiotowej sprawie wierzyciel nie przedłożył takiego dokumentu, ponadto wymagana zgoda nie wynika także z akt sprawy VII P 1219/12. Zatem wierzyciel w wymagany sposób nie wykazał, aby małżonek dłużniczki wyraził zgodę na zaciągnięcie zobowiązania. Ściśle sformalizowany charakter niniejszego postępowania nie dopuszcza stosowania domniemań faktycznych pozwalających na stwierdzenie, że małżonek dłużnika wyraził potrzebną zgodę.

W tym stanie rzecz Sąd Rejonowy na podstawie art. 787 k.p.c. a contrario orzekł jak wyżej.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł wierzyciel zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 787 k.p.c. Wskazując na powyższe wniósł o zmianę orzeczenia poprzez uwzględnienie jego wniosku oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania klauzulowego. W uzasadnieniu podał, że trudno zgodzić się z tym, aby dłużniczka prowadząca pozarolniczą działalność każdorazowo była zobowiązana do pytania małżonka o zgodę na zatrudnienie w swojej firmie. Niezależnie od tego stwierdził, że z pism procesowych dłużniczki w sprawie VII P 1219/12 wynika, że jej małżonek wyraził potrzebną zgodę, albowiem nadzorował pracę wierzyciela. Taki wniosek wywieść można również z zeznań świadków.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Jak trafnie wskazał Sąd pierwszej instancji, postępowanie klauzulowe uregulowane w art. 787 k.p.c. ma ściśle formalny charakter, ograniczony do badania treści załączonych do wniosku dokumentów urzędowych lub prywatnych. Badanie to zmierza do stwierdzenia, czy na podstawie treści dokumentu można ustalić, że małżonek dłużnika wyraził zgodę na czynność prawną stwierdzoną tytułem egzekucyjnym. Fakt wyrażenia zgody musi jednoznacznie wynikać z tego dokumentu. Nie jest dopuszczalne stosowanie w tym zakresie jakichkolwiek domniemań faktycznych, o czym przesądził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 marca 2011 r. (III CZP 117/10, OSNC 2011, nr 11, poz. 120). Postuluje się, aby dokument, o którym mowa w art. 787 k.p.c. był wystawiony przez małżonka dłużnika. Wynikający z powyższego przepisu nakaz wykazania zgody małżonka dłużnika dokumentem wyłącza możliwość jej dowodzenia takimi środkami dowodowymi jak przesłuchanie stron czy zeznania świadków.

W niniejszej sprawie wnioskodawca nie przedłożył do wniosku żadnego dokumentu, z którego wynikałaby zgoda uczestnika na czynność prawną dłużniczki będącą źródłem wierzytelności stwierdzonej w tytule egzekucyjnym, wskazując jedynie, że dłużniczka pozostaje w związku małżeńskim z uczestnikiem. Biorąc pod uwagę poczynione wyżej rozważania, już na tym etapie postępowania istniały podstawy do oddalenia wniosku z uwagi na niespełnienie przesłanek z art. 787 k.p.c. Niezależnie od powyższego ostateczna konkluzja Sądu Rejonowego, poczyniona po analizie akt sprawy VII P 1219/12 załączonych do niniejszej sprawy, pomimo braku w tym zakresie wniosku wierzyciela, była prawidłowa. Żaden dokument zawarty w tych aktach nie udowadniał faktu wyrażenia zgody przez małżonka dłużniczki na jej czynność prawną z wierzycielem. Jak już była o tym mowa, zgoda małżonka musi być wyraźna, jej wyrażenie nie może budzić żadnych wątpliwości. Wymogu tego nie spełniają ani pisma procesowe dłużniczki, czyli pozwanej w sprawie VII P 1219/12, ani też protokoły z zeznań świadków. Dokumenty te nie mogą stanowić wymaganego dowodu, o którym mowa w art. 787 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako niezasadne.